

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 74/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBÁNI & Partners s.r.o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/42/2022-256 z 22. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu č. k. 16Co/42/2022-256 z 22. júna 2023 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorý navrhuje zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Domáha sa i náhrady trov v konaní pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v konaní o zaplatenie náhrady za poskytnuté poistné plnenia, ktoré vyplatila žalobkyňa v dôsledku nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla z dôvodu vedenia motorového vozidla pod vplyvom návykovej látky rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13C/13/2018-83 zo 14. septembra 2018 zaviazaný zaplatiť žalobkyni 4 327,87 eur s príslušenstvom.
3. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.
4. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ videl

v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie a odvolacím súdom vo vzťahu k naplneniu skutkovej podstaty podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. a v z toho vyplývajúcich záveroch o tom, že žalovaný viedol vozidlo pod vplyvom návykovej látky. Dovolateľ uviedol, že podľa jeho názoru právny záver naplnenia danej skutkovej podstaty má mať oporu vo vykonanom dokazovaní, avšak takéto dokazovanie vykonané nebolo. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 f) CSP sťažovateľ uviedol, že odvolací súd mu tiež nedal celkové odpovede na zásadné otázky z odvolania, pretože sa nevyporiadal s tým, že je dôležité pre kladné rozhodnutie o nároku žalobcu zistenie, že látka, ktorá sa našla v jeho tele, ovplyvnila jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, pretože pre naplnenie skutkovej podstaty podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. je táto okolnosť esenciálnym zistením.

5. Dovolací súd uznesením sp. zn. 7Cdo/15/2024 z 30. septembra 2025 dovolanie sťažovateľa na podklade § 421 ods. 1 CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP a dovolanie z dôvodu § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta, že krajský súd napadnutým rozsudkom odoprel ochranu jeho subjektívnym právam, keďže sa vôbec nevyporiadal s tým, že napriek absencii akéhokoľvek dôkazu v súdnom spise, ktorý by preukazoval „vedenie vozidla pod vplyvom návykovej látky“, došlo k priznaniu regresného nároku žalobcovi – poisťovní v konaní podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z.

7. Sťažovateľ v podstate opakuje argumentáciu uvedenú v dovolaní, navrhuje pripojiť celý súdny spis vrátane pripojeného trestného spisu, pretože podľa jeho názoru nejde o spravodlivé konanie, skutkový stav je konštatovaný bez dôkazov, žalobca neuniesol dôkazné bremeno a jeho návrh na znalecké dokazovanie (ktoré mal správne učiniť žalobca na účel preukázania svojho tvrdenia, že pod vplyvom návykovej látky bol sťažovateľ) vykonané nebolo.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy *in fine* vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

10. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ mohol podať dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzili vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, a dovolací dôvod nesprávneho právneho poučenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom prípustnosť dovolania vyvodil z § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

11. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti preskúmal dovolacie námietky sťažovateľa a zistil, že sa prekrývajú s argumentáciou sťažovateľa v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

12. Dovolací súd na základe obsahu dovolania dospel k záveru o neprítomnosti vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a o nevymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zákonom požadovaným spôsobom, preto dovolanie ako celok odmietol.

13. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu, pretože argumentácia uvedená v tejto časti ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní, čo zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a tým aj dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

14. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu